

Güray Sert

KORKUD

Dar sokağın en sonundaki evin önüne geldiklerinde ortam çok tanıdık geldi Türbedar'a. Çocukluğundan bir parça buldu, bu şirin evde. Ne kapı onun çocukluğundaki evin kapısına benziyordu, ne pencere, ne duvar ne de başka bir detay ama yine de bir şeyleri çok tanıdık buldu Türbedar. Kapıyı açan kadın, çocuğu görür görmez hışımla çocuğun kulağına yapışınca Türbedar, kendisine tanıdık gelen şeyin ne olduğunu anladı. Maddesel herhangi bir ayrıntı değildi onun gönül telini titreten. Çocuğun kapı önündeki endişesi alıp götürmüştü onu çocukluğuna. O da arkadaşlarıyla oyunu abartıp eve geç kaldığında, benzer bir endişe duyardı kapı önünde. Kafasında, ne mazeret bulacağını tasarlar, en sonunda seçtiği en mantıklı mazereti, kapıyı ilk açan kimse ona buyurur ama genelde de ceza almaktan ya da bir şamar yemekten kurtulamazdı. Bu yüzden kapı değil ama kapının önündeki çocuğun endişesi, kadın değil ama çocuğun kulağını çevire çevire çeken el, çok tanıdık geldi Türbedar'a. Çocuğun yanında duran adamı gören kadın, oğlunun bir belaya bulaşmış olduğunu, bu adamın da şikâyete geldiğini düşünerek daha bir kuvvetli asıldı çocuğun kulağına. Çocuk, can havliyle dile gelip, " Anne ayıp oluyor misafirimizin yanında." demese ya da misafirimiz kelimesine vurgu yapmamış olsa kadın, o hırsıyla neredeyse çocuğun kulağını koparacaktı. Misafir lafını duyup kendine gelen kadın, adamı içeri buyur etti. Adamla çocuk iki katlı evin üst katındaki sofaya çıktılarında ev halkı yerdeki sininin etrafında toplanmış, yemek yiyordu. Ailenin reisi dolayısıyla da Burak'ın babası, baş köşede oturuyordu. Türbedar'ı görünce ayağa kalktı. Adamı acaba bir yerden tanıyor olabilir miyim? Daha önce tanıştıysak ve şimdi bunu anımsamıyorsam çok ayıp olacak diye düşünerek, kalkıp adamın elini sıktı. " Hoş geldiniz. Hayrolsun. Bizim oğlan bir densizlik yapmadı inşallah." Türbedar'ın çocukluğundan bir hatıra daha geldi kalbine saplandı. Ne çok yaşanmıştı bu manzara çocukken. Hatta bir gün mektepten hocası, onu evine bırakmaya gelmiş, gelmişken de çocuğunun başarılarından dolayı babasını tebrik etmeye niyetlenmişti ama babası çocuğun bir halt yediğini düşünüp, ne olduğunu öğrenmeyi dahi beklemeden, çocuğa peşinen bir tokat aşk etmişti. Şu ana kadar Burak'ın, babasından herhangi bir tokat yememiş olması Türbedar nazarında Burak'ı şanslı bir çocuk, babasını da anlayışlı bir adam yapıvermişti. Türbedar, babanın endişesini bir an evvel defetmek adına, " Yok efendim. Maşallah çok zeki ve edepli bir evladınız var. Bugün bana arkadaşlık etti, ben de onu bu saatte evine yalnız göndermek istemedim." dedi. Adam, Türbedar'ı iyice bir süzdü ve adamı ayakta sorguya çekmek gibi olmasın diye onu, sofraya buyur etti. Türbedar, her ne kadar gitmeye niyetlendiyse de ısrarlara daha fazla karşı koyamadı ve sofraya oturdu. Önce Muradiye çorbası içildi, ardından kuzu haşlama ile iç pilav geldi. Tatlının gelmesini beklerken adam söze girdi. " Bizim oğlanın" dedi. " Nasıl bir arkadaşlığı oldu ki size?" Bu soru, düzenli bir sırayla hareket eden kaşığın tabakta başlayıp Türbedar'ın ağızında sona eren yolculuğuna da bir süreliğine ara vermiş oldu "Oğlunuz" diye söze başladı Türbedar. "Çok zeki bir çocuk. İlerde iyi yerlere geleceği çok açık. Bugün türbeye geldi. Hem de diğer insanlar gibi görüp gitmeye değil sormaya, öğrenmeye." Hangi türbe diye araya girdi adam. Zira Bursa'da birçok türbe vardı. Yıldırım Beyazıd Han olmasa gerek diye düşündü içinden. Zira orası çok uzaktı. Evin karşısındaki 2.Murad Han'ın türbesi olacağını da zannetmiyordu. Adam bu ihtimalleri düşünürken Türbedar çoktan cevabı vermiş, bahsi geçen türbenin eski

sarayın alt tarafında bulunan Osman Gazi ve Orhan Gazi türbesi olduğunu söylemişti. “ Efendim, ben oranın türbedarıyım. Bugün oğlunuz benim misafirim oldu. Türbe ahalisini tanıdı. Özellikle Korkud’u tanımak istedi. Ben de anlattım ama zamanın nasıl geçtiğini de anlamadık. Biraz geciktik” dedi Türbedar. Genç adam, çocuksu denebilecek bir ifadeye sahip yüzünde, emanet gibi duran ama onu olgun gösteren tek detay olan bıyığıyla oynarken bir yandan da düşünüyordu. Korkud’u tanıyordu elbet ama o da anlatılması istense çok detaylı anlatamazdı. Korkud öleli şunun şurasında 20 küsur yıl olmuştu ama adamın dimağında pek yer etmemişti. Adam, henüz bekârken bir hanedan mensubunun cenazesine tanık olduğunu anımsadı. O sıralar 13 ya da 14 yaşındaydı. Cenaze çok kalabalık sayılmazdı. Saraydan gelenler olduğu söylentisi dolaşmıştı şehirde. Hatta yeni padişahın bile cenazeye geleceği konuşuluyordu ki; bu belli bir zamandır Bursa’da bulunan yeni padişah Selim’in halkın arasına ilk çıkışı olacaktı. Bu heyecanla koştura koştura gelmişti türbenin oraya. Hava kapalıydı ama soğuk değildi. Yine de bulutların rengine bakılacak olursa yağmurun yağmak üzere olduğunu söylemek mümkündü. Neticede öyle oldu. İlerde atının üzerindeki Padişah’ın görülmesiyle birlikte sert bir rüzgâr yaladı Bursa’nın dört bir köşesini. Bu rüzgâr, Selim’in rüzgârıdır dense kimse itiraz edemezdi çünkü onun gelişiyile birlikte başlamıştı. Önce ince, ürkek birkaç damla düştü insanların kâh alnına kâh burnuna. Sonra Selim’in yaklaşan her adımında daha bir cesaretlendi damlalar. Hem hızlandılar hem de birden kalabalıklaştılar. Sanki onlar da Padişah’ı görmek için toplaşıyor gibiydiler. Ardından o görüldü. O güne özel olarak, atıyla zıt renkte giyinen siyahlar içindeki Selim ve ardında dört yeniçerinin ağır ağır taşıdığı o tabut. Padişah yaklaştıkça yüzündeki hüüzün daha bir seçilir olmuştu. Herkesin gaddarlığı ile bildiği, taht uğruna babasını bile sürdüren adam, şimdi dokunsalar ağlayacak gibiydi. Türbenin önüne vardıklarında yağmur öyle bir şiddetlendi ki; o zaman anladılar, bu damlalar padişah için değil Korkud için dökülüyorlardı. Korkud gömülene dek sürdü yağmur. Dualar bitip insanlar çekilecekken ise güneş açtı. Herkes bu durumu, inandıkları şekilde yorumladılar. Kimisi tesadüf dedi geçti. Kimisi ise, “bu bahtsız şehzadenin defnedilişine gökler bile ağladı” dedi. Gökten rahmet boşalmış ve cenazenin defnedilmesi ile birlikte birden güneş açmıştı. Şimdi adam anımsamıştı bu cenazeyi. Hatta sırlıklam kıyafetlerle annesinin karşısına çıktığında işittiği azarı bile hatırladı. Türbedar müsaade isteyip kalkmaya yeltendiği anda söze girdi adam, “ Korkud’u biliyorum, küçüktüm ben o öldüğünde. Birkaç bir şey duydum onunla ilgili ama çok da iyi tanımıyorum. Bir kerameti var mıydı merhumun diyeceğim ama sonuna bakılırsa pek yoktu anlaşılır” dedi. Türbedar, kırılgan bir ses ile cevapladı “ Ne yaşarken tam manasıyla bilinmiş ne ölürken. O yüzden şimdi sizin de bilmemeniz doğal. Sadece şunu söyleyebilirim ki; zamanında bilinmek isteseymiş, şimdi o kadar farklı şeyler konuşuluyor olurdu ki, sanırım o zaman anlardık bir kerameti var mıydı, yok muydu? Neticede siz de bilirsiniz ki, tarih kaybedenleri yazmaz.” “Bana müsaade” diye de ekledi Türbedar. “ Yemek için çok teşekkür ederim, eğer müsaade ederseniz Burak birkaç zaman daha gelsin yanıma. Çok meraklı. Hem belki o da size anlatır da ilk defa bir kaybeden bilinir olur, bu yalan dünyada” Adam başıyla onayladı bu izin girişimini. Beraberce kapıya yürüdüler. Vedalaşırken ikisi de yıllardır tanışıyorlarmış gibi birbirlerini kucaklamışlardı.

Ertesi gün sabah erkenden elinde annesinin yaptığı sıcacık ekmekle türbeye gelen çocuk, en başta Korkud’a selam verdi. Sonra hızlı adımlarla Türbedar’ın yanına geldiğinde, sert bir tepki ile karşılaştı. Türbedar, hışımla çocuğun dışarı çıkmasını istedi. “ Burada koskoca

Padişah, bu ulu şehir Bursa'nın fatihi, Orhan Gazi Han Hazretleri varken nasıl onu görmezden gelirsin sen? Sen buradakileri ölü mü zannedersin diyeceğim ama Korkud'a verdiğin selama bakılırsa öyle bir zannın yok; ki bu daha kötü. Sen burada yatan herkese selam vermelisin. Kaldı ki burada koca iki padişah var. Bundan böyle önce karşıya Osman Gazi Han Hazretleri'ne uğrayacak, duanı edecek, sonra buraya gelip sırasıyla herkese selamını vereceksin. Sana Korkud'un dedesinin naaşına sahip çıkmaması yüzünden nasıl babasının gözünden düştüğünü anlatmadım mı? Sen önce ölüne saygı duymalısın" dedi. Çocuk, içine girmek için bir delik arar gibi gözleri yerde dışarı çıktı ve içeriye girip söylenenleri harfiyle uyguladı. Türbedar, elini çocuğun omzuna koyup, "Hadi gel" dedi. "Sana birazda Deli Birader'den bahsedeyim. "Çocuk mahcup, Türbedar ise bir gün önce çocuğun babasıyla kucaklaştıkları anda çocuğun babasının, rica ettiği eğitimlik görevinin ilk dersini layıkıyla vermiş olmanın rahatlığıyla türbenin içine doğru yürüdüler.